

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai. 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

Arribar a un punt de coincidència i formar un bloc únic de totes les manifestacions cooperatistes és un ideal; establir punts de contacte entre aquestes manifestacions és una obligació de tots els cooperadors.

Els responsables de l'organització s'han llençat a treballar per la realització dels punts bàsics acordats en el VI.º Congrés

Hem de superar-nos

per B. FARRÉ

No ens cansarem de reptir, el que ja hem dit mantes vegades. Quan una organització econòmica compta en els seus rengles, ací a casa nostra, amb un nombre de cinc-cents mil associats, amb més o menys escala, pot atrevir-se a portar a bon terme la producció del que li falti si els seus associats els guia l'esperit de conservació, el bé comú, l'afany de superar-se i per damunt de tot l'emancipació del jou burgès.

Perquè aquests quatre punts bàsics puguin ésser un fet, la qüestió primordial es traça un pla, després cercar els mitjans per desenvolupar-lo i per últim, portar-lo a cap amb tota la rapidesa que permetin els nostres cabals. El temps urgeix i no l'hem de perdre amb discussions estèrils. Tenim de començar —hom ho enten així— per multiplicar els Productes Coop, a tota mena d'articles i d'indústries allà on més convingui. Na hem de tenir cap mirament si lesiona o no interessos particulars. A la Cooperació, el que li interessa és el foment de tots els interessos col·lectius. Hem d'anar a la nostra, tenint sempre present que el capitalisme és el causant de totes les desgràcies de la Humanitat, és el que desencadena totes les guerres, les fomenta, les finança amb els emprèstits internacionals i té a sou a tots aquests fantomes, que situats al pinàcul del Poder en els països totalitaris, fan matar gent de gana i els porten a fer la guerra de bandadatge i de pirateria a casa nostra, i a la Xina, fent-los matar miserablement després de fer-los procrear sistema «conill» perquè els imperialismes recessiten gent sobrer, que és una mesura com un altre, de què hi hagi milions de sense treball disposats a ésser carn de canó abans que morir de gana. Tots dos imperialismes, el germànic i el romà, volen —ja és pretensió—, junt amb el Japó, dominar el món. Volen els del triangle repartir-se tota la Terra, per la vanitat d'ésser la raça groga la mestressa d'Àsia, la germànica de tota la flanga que va des del Mar Negre, conca danubiana, centre i nord d'Europa a tota l'Amèrica i la neta dels Cèsars romans tota l'Europa meridional i la Mediterrània i l'Àfrica. Totes aquests absurditats són el pretext. En el fons del fons, sols hi ha que la gran banca, les grans finances, el capitalisme multimilionari, en fi, veu que el seu imperi s'acaba i es gasta el que preveu que haurà d'abandonar, en fer matar la gent que ell considera que en té la culpa, o sigui la classe obrera democràtica i liberal; per això nosaltres posem en el mateix pla a tots els grans capitalistes, igual els dels països que ens fan la

guerra, que els dels països que no ens deixen defensar, perquè són els que inventaren la «no intervenció», causants dels assassinats de mitja Espanya i de la ruïna de la nostra economia, que ens obligarà a treballar molt i a menjar poc, durant tot el que resta de segle. Heus ací el que hem guanyat amb la «no intervenció», inventada pels governs dels països democràtics.

Davant de problemes tan greus, quina és, o pot ésser, la seva solució? Ah! Això són coses dels Governos. La nació dirà el que voldrà que sigui, quan la consultin. Mentre, nosaltres, cooperatistes, hem de prendre posicions, hem de crear les indústries que ens convinguin, no donant peu a què altra vegada tornin a ocupar llocs de privilegi els causants de tan desastre. Nosaltres, consumidors organitzats econòmicament, per fer més planera la vida, davant el llarg període que es presenta de penúria en tots els sentits, sapiguem organitzar la distribució i el treball de la millor manera. Treballem per produir el màxim, el mateix al camp que a la ciutat.

Produir molts de queviures. Intensificar la producció. Fer produir a la terra tot el que calgui d'articles, els més nutritius i que portin més vitamines. Fomentar el màxim la ramaderia, l'avicultura, la cunicultura, etc. Aprofitar tots els terrenys útils per fruiters, per verdures i llegums tendres i hortalisses de totes menes. L'objecte és que hi hagi molt, però molt menjar i que resulti a uns preus que tothom hi ariïbi. Quan més es produeixi quedarà més marge per a l'exportació, i el mercat interior quedarà ben asortit. El canem, el jute, el lli i tota classe de plantes tèxtils, han de conrear-se en abundància per la nostra indústria. A tots els pobles, a totes les comarques, aprofitar els terrenys humits del comú, de l'Estat o dels propietaris feixistes llandants als rius, rierols, etcètera, per a plantar-hi arbres de fàcil creixement per fustes de construcció, per fer carbó, per fer pasta pel paper, per llenya, per caixes d'embalatge, etc. En els erms i en els terrenys de greda, també heu de plantar-hi arbres apropiats. Que no quedi un metre quadrat sense plantar-se el que més bé pugui fructificar-hi. No ens cansarem de reptir-ho, fins els turons i muntanyes pelades ha de portar-s'hi terra per a fer-hi noves plantacions.

Aquesta feina, a cada poble, les cooperatives de consum podrien portar-la a cap, fent els tràmits necessaris davant les autoritats, per portar-ho a bon terme amb miras a l'esdevenidor. L'essencial és crear riquesa, que si molts dels que avui hi som no podem gaudir-ne, se'n serviran els nostres fills o els nostres néts i tots els que vindran després de nosaltres.

Entre cinc-cents mil socis amb una població familiar de dos milions de persones organitzats per la Cooperació, es poden fer moltes coses. Tenim gent per a tot. Es podran formar equips per tots els treballs que vulguem emprendre. Parlem-ne, amics, parlem-ne, les persones parlant s'entenen; parlem-ne ara, per a realitzar-ho així que hagi acabat la guerra.

La dependència i les cooperatives

per C. VENTURA

Mantes vegades des d'ACCIO COOPERATISTA ha estat tema preferent el tractar de les relacions cordials que han d'existir entre el personal empleat en les nostres Cooperatives i les Junes de les mateixes. Per assolir tal objectiu que creiem indispensable, les entitats han d'emprar tots els mitjans convincents perquè hem de considerar els nostres empleats, no com a simples assalariats, sinó com a col·laboradors de la nostra obra i que sense la participació sincera i entusiasta d'ells, difícilment assolirem l'èxit que ens hem proposat.

Avui, però, la fessomia que ha adquirit en termes generals la dependència aran de la transformació econòmico-social soferta, és tan poc fallaguera i sobretot tan discutible el seu comportament, que no podem per menys —sense que es molesti ningú perquè és la veritat— que parlar-ne, perquè si s'hi és a temps es corregeixi un afalla greu que pesa damunt d'ella, i si més no, per prevenir que la nostra dependència no es vegi contagiada i embolcallada amb el signe del descredit moral que es fan creditors els dependents en general.

Tots sabem prou bé que abans del 19 de juliol la dependència del comerç en general no complia la seva comesa amb aquella altesa de mires i amb aquella dignitat i competència que calia per a demostrar que es posseïa una preparació eficient per llur comesa i una educació i tolerància per a tractar amb el públic. Si alguna fracció de dependents s'havia distingit d'aquests defectes que deixem apuntats més amunt, fou sens dubte els que pertanyien a les nostres Cooperatives, encara que més d'una vegada es tinguessin de fer subsanar falles i anomalies d'alguns, filles de la manca de preparació professional i educativa i d'uns perjudicis adquirits i arrelats de forma hereditària del funest règim capitalista.

En estructurar la nova situació legal de les empreses i establir el Decret de Collectivitzacions i el Control obrer, han passat moltes indústries a regir-se sota el nou sistema col·lectiu i altres sota el control establert pels mateixos treballadors.

Vol dir això, que la responsabilitat de l'empresa, tant moral com econòmica, ha caigut damunt dels propis treballadors. No volem examinar —ni jutjar— si han reeixit en l'assaig els que confiaven en l'èxit d'aquesta modalitat econòmica i social. El que sí volem és posar de relleu la conducta i el tracte amb el públic consumidor i —això sí que ens interessa— dels empleats en general comparant l'actitud d'abans amb la d'ara.

Per poc observador que hom sigui, s'haurà donat compte de la diferència de tracte que usa la dependència d'abans del 19 de juliol amb ara.

Es innegable que pel fet de tenir la responsabilitat els treballadors, havien de demostrar amb fets que tenien consciència de l'hora històrica, suficiència de llur comesa professional i, sobretot, superar en el tracte perquè el públic reconeixés que en el canvi operat no es necessitava per res la presència del patró o burgès.

Ha succeït així?

Dissortadament, no. Hom ha pogut palesar que la dependència —salvant honrosíssimes excepcions— treballa amb desgana i apatia i tracta al públic amb una desconsideració i un desafecte impropis d'aquells mateixos treballadors del comerç que abans del 19 de juliol queien inconscientment en les més denigrants genufleksions.

I no volem parlar de la dependència gastronòmica, car en aquesta indústria el contrast és tan frapant, que indigna contemplar la manera indecorosa com tracta el públic amb el ridícul més humiliant que queia abans per obtenir del client una miserable propina.

Creiem que l'assumpte és interessant perquè els nostres dependents es donguin compte de l'actitud i conducta que ha de presidir en la comesa que els està encomanada perquè no caiguin en la debilitat axiomàtica que han caigut la majoria de treballadors del comerç, que amb llur actuació han conquerit una auriola de prestigi professional i sobretot d'incapacitat moral, puix en els moments actuals era l'oportunitat de demostrar que els treballadors estem preparats per dirigir l'economia que el sector capitalista havia demostrat tant deficiència i tant egoista.

Company Cabanes, ha mort!

La meua humil salutació de darrer comiat a vós, company Cabanes. Masses hores de lluita hem viscut en la causa cooperativista perquè el vostre record no perduri en el meu pensament amb un recó íntim d'amargura i de dolor en fer-vorosa memòria al company perdut, que s'allunya per sempre més del nostre delit de tasca, contra les imperfeccions del nostre sistema, en la qual hi posem la fe i l'optimisme de què haurà d'arribar a ésser perfecte...

Soci cabdal de la Cooperativa «El Segle XX», de Sants. Primer Sots-President de la primera cooperativa mixta, Editorial Cooperativa Popular. Primer President del Sector I (Sants) de la Unió de Cooperadors de Barcelona, vocal del seu Consell Directiu. Són tres facies de la vostra activitat cooperatista que justifiquen un rendiment de deure i la confiança que mereixia la vostra rectitud serena a la massa dels nostres companys, deixant-vos valoritzat en la nostra història perpètua.

L'emoció asseca la gola i debilita l'esperit recollint-se en silenci, silenci que voldria convertir en fulles fresques de llorer per a disposar-les damunt el vostre repòs etern com a senzill tribut del que fou company i col·laborador vostre en l'Ideal de la pau i vindicació social i humana entre els homes de bona voluntat a través de la Cooperació.

EMILI FERRER

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

Preu: 20 cts.

A la Presidencia del Consejo de Ministros

Excmo. Señor:

Los que suscriben, Felipe Barjau Riera y Celestino Ventura Raballí, Presidente y Secretario respectivamente de la Federación de Cooperativas de Cataluña, domiciliada en Barcelona, calle Pelayo, número 7, principal, segunda, en nombre y representación de la misma a V. E. se dirigen y atentamente exponen:

Que al reiterarle en nombre de la Federación de Cooperativas de Cataluña la adhesión más entusiasta y haciendo uso de la recíproca cordialidad con que ese Presidente ha manifestado sentir para todos los problemas en general y de una manera particular para los que afectan a los consumidores, permítasenos que con el ánimo invadido de deseos de colaboración asidua y permanente, y tanto más activa cuanto más necesario sea para la salud de la República, le manifestamos nuestra duda respecto a la posibilidad de poder mantener con eficaz elevación de espíritu la moral de la gran masa del pueblo, que siente inquietud ante el pavoroso problema del abastecimiento de ese pueblo mismo.

El sacrificio ha hecho posible superar muchos obstáculos y responder eficazmente a la consigna de resistir, consigna que ha elevado a la categoría de heroico a todo el pueblo hispano consagrado a la República. Y sintiendo viva la llama de cuan necesaria es la penetración entre el pueblo y el Gobierno, nos consideramos obligados a explicar a V. E. las angustias que siente en el interior de su alma ese pueblo tantas veces elogiado, que intuitivamente ve, para un próximo futuro, multiplicarse las dificultades para el suministro mínimo de los viveres indispensables a la propia subsistencia. Y ha sido recogiendo todos los anhelos, todas las iniciativas, todos los deseos de mejoramiento de la política de abastos, que los que suscriben, en nombre de la Federación de Cooperativas de Cataluña, han tenido la suerte de entrevistarse con el Director General de Abastecimientos de la República, camarada Trifón Gómez, quien nos ha ilustrado sobre el presente y sobre el futuro, cosa que ha servido para que reafirmáramos la convicción que teníamos de los dotes de organización de dicho camarada, al mismo tiempo que obtuvimos una ilustrada información de cómo se hallan las cosas que en materia de abastecimiento se refieren.

Y a tal efecto, los componentes del Comité Ejecutivo de la Federación de Cooperativas de Cataluña, juntamente con todos los delegados de las Federaciones Comarcales, han coincidido en elevar a V. E. las consideraciones o resoluciones que siguen:

Primera. — Reconocidas las dificultades que existen en todo país que se halla en guerra, en materia de bastos, máxime en una guerra de las características de la que venimos sufriendo en nuestro país, y teniendo en cuenta la disponibilidad de la producción nacional, pedimos al Gobierno que como medida previa se incaute de todos los productos alimenticios, de vestir y de calzado, desde el origen de su producción.

Segunda. — Existiendo el organismo rector «Dirección General de Abastecimientos», sea éste el responsable directo del control de toda la producción, así como el de la distribución, almacenando todas las disponibilidades existentes en la zona leal, y encargándole que sea él el único responsable de atender las necesidades del campo, así como las necesidades de la ciudad.

Tercera. — Que conocidas las cifras que en divisas se han empleado para la compra de productos alimenticios al extranjero, y teniendo en cuenta que el Estado tiene capacidad suficiente para organizar, a través de su Dirección General de Abastecimientos, la importación así como la exportación, se confiera a dicho Organismo la función de único importador y exportador.

Cuarta. — Que se procure obtener para la población civil, como base de su subsistencia, los siguientes artículos que noostros consideramos de primordial interés, a saber: 150 gramos de pan por persona y día; 200 gramos de harina de maíz o bien otra fécula semejante, por persona y día; 100 gramos de carne congelada, por persona y día; polvos de leche para los menores de doce años, cuya cantidad, así como el azúcar correspondiente, lo dejamos a criterio de las autoridades médicas, y como complemento, teniendo en cuenta la necesidad primordial de higienización de ropas y uso doméstico, que se facilite un mínimo de medio quilogramo de jabón por semana, para cada tres personas, y una botella de legía cada quince días por cada tres personas.

Si se tiene en cuenta que las necesidades del ejército son muchas, y a las cuales todos nos sujetamos, se podrá convenir que ese mínimo

de alimento que pedimos para la población civil no es exagerada ni en la proporción de más ni en la proporción de menos, puesto que contamos con que podría ser el más módico para el Estado y el más eficaz para la alimentación del pueblo.

Dichos artículos, añadidos a las pequeñas posibilidades de adquirir productos al margen de las necesidades del Ejército, como son, aceite, algunas patatas y algunas verduras, podrían asegurar el alimento del pueblo y tranquilizarle para que, libre de preocupaciones por lo que al orden gastronómico se refiere, se entregara más, muchísimo más todavía con la abnegada actuación que siente, a admitir las duras pruebas que la guerra trae consigo hasta la obtención del triunfo de la República en las armas.

Con la confianza puesta en el ideal y con la confianza puesta en el Gobierno y especialmente en la persona que lo preside, esperamos que se dará solución al problema planteado en materia de abastecimiento y que para que así sea estamos dispuestos a ser intérpretes de V. E. ante la gran masa de consumidores que representa la Federación de Cooperativas de Cataluña y dar soluciones para cada uno de los problemas que nos presenta la situación actual en materia de abastecimientos.

Viva V. E. muchos años para el bien de la República y para la dignidad de España.

Barcelona, 31 de agosto de 1938.

Excmo. Sr. Presidente del Consejo de Ministros de España.

Noticiari de la U. C. B.

En aquest número es tornen a publicar les convocatòries de les Assemblees de Sucursal i de Sector o de primer grau, que s'han de celebrar els dies 11 i 18 respectivament. Convocatòries que en aquests moments ja en són posseïdors tots els associats de la Unió.

Novament, el gran contingent d'associats que compta la nostra primera entitat cooperativa, accionarà en les esmentades Assemblees, fins a seleccionar els seus delegats per l'Assemblea de segon grau convocada pel dia 25.

Sabut és per tots els socis que els components dels diversos estaments de govern de la Unió han de respondre de la seva gestió davant de la respectiva Assemblea. La Comissió de Sucursal, en la de la Sucursal respectiva, el Comitè de Sector en la de primer grau, i el Consell Directiu en la de segon grau.

Això fa que cap component d'aquests estaments de govern pot excusar-se d'assistir a l'Assemblea que li afecti rendir compte de la seva gestió. Per contra, cap associat de la Unió pot defugir d'assistir també a les Assemblees que està convocat, ja que si a uns els afecta la responsabilitat del càrrec, als altres els hi afecta la responsabilitat de la seva selecció i d'ésser disciplinat. De la disciplina en conjunt que es puguin moure els components d'una col·lectivitat se'n desprèn una acció més o menys decisiva pel seu desenvolupament.

Ha estat publicat el segon Inventari-Balanç que comprèn els quatre mesos darrers del 1936

i tot l'exercici del 1937, que de fet és el primer Inventari-Balanç de la Unió, perquè el que es va fer en constituir-se la mateixa, era la condensació en conjunt de les activitats econòmiques de les cooperatives que varen fusionar-se, que comprenia els vuit mesos primers del 1926.

L'Inventari-Balanç publicat està condensat en els següents conceptes: Actiu i Passiu, Extracte dels Comptes de Danys i excés de percepció.

Detall-resum de l'Actiu i Passiu del Magatzem i Sectors i Detall-resum dels comptes.

Actiu i Passiu per Sectors i per sucursals i resum del Compte Danys i excés de percepció. Sector per Sector i Sucursal per Sucursal.

Aquesta publicació es troba a la Secretaria de totes les Sucursals a disposició de tots els socis que desitgin consultarla o prendre les notes que creguin convenient.

A més, obra en poder de cada Comitè de Sector un exemplar inèdit de l'Inventari-Balanç de conjunt, amb tot el numerari, el qual també es pot consultar per a major orientació per la seva discussió en l'Assemblea de primer grau o de Sector.

S.

Així hem de guanyar la raó que ens pertany

Perquè sigui exemple pels homes i col·lectivitats que es trobin amb circumstàncies semblants, ens plau donar a conèixer la carta que transcrivim als nostres lectors amics i companys, i voldríem que aquesta depuració fos automàtica i que el nostre moviment fos tan sa de cos com d'esperit que ningú en absolut tingués res a tirar-li en cara:

«Cooperativa de Consumo de los Trabajadores de la Ford Motor Ibérica. Barcelona.

Sr. Presidente de la Federación de Cooperativas de la Comarcal del Barcelonés.

Ciudad.

Distinguidos compañeros:

Salud.

Por la presente, tenemos el gusto de manifestaros que:

A raíz del Congreso de las Cooperativas de Cataluña, celebrado en nuestra ciudad los días 29, 30 y 31 de julio del corriente año, y ateniéndonos a las razones y acuerdos adoptados con respecto a las Cooperativas de Empresa, como es ésta, y por otra parte teniendo también en cuenta que el movimiento cooperatista debe tender a que desaparezcan las Cooperativas pequeñas para facilitar la labor de esa Federación, esta Junta, a partir de aquella fecha, ha verificado una revisión de sus asociados que ha dado por resultado el que una inmensa mayoría de sus asociados pertenecen a otra Cooperativa.

Esta Junta, ateniéndose a los dichos acuerdos del Congreso, ha entendido que esta Cooperativa no podía ni debía continuar funcionando, y en razón de esto acordó celebrar una Asamblea General Extraordinaria para disolverla.

De acuerdo con los artículos de sus Estatutos números 37, 38 y 39, ha tenido lugar dicha Asamblea, de la cual le adjuntamos copia, en la cual se ha acordado su disolución.

Dado lo cual, solicitamos de ese Comité Ejecutivo os sirváis darnos de baja de esa Federación Comarcal, creyendo de esta manera interpretar los acuerdos de dicho Congreso.

Aprovechando la presente para reiteraros nuestros y de la Cooperación, quedamos a vuestra disposición.

V.º B.º Julio Bergés (Presidente). D. Trujillo (Secretario).

UNIO

Molt s'ha parlat d'aquest tema, però els resultats, dissortadament, són poc afalagadors i per això em permeto insistir per pregar als companys cooperadors es recullin i pensin el mal que es fa el no treballar i actuar recolzant aquest fi. Jo crec que han de desfer-se de llur visual migrada i esbandir la part que en podríem dir de particularisme i individualismes. És més que sabut que en la nostra fita de l'ideal cerquem bastir la base d'una nova economia, però això mai no s'obté fomentant capelletes, encara que es vulgui demostrar resultats més pràctics que jo no dubtaré es puguin obtenir en entitats o organismes petits, els resultats dels quals, trobats moltes vegades a força d'economies de personal administratiu i dependència de taulell, i ningú ens demostrarà que el benefici no sigui

Unió de Cooperadors de Barcelona CONVOCATORIA

Company soci: El pròxim dia 11 de setembre i a les deu del matí, en el local de cada Sucursal, o en el que serà anunciat en la taula d'advertiments de la mateixa, tindrà lloc

1.ª ASSEMBLEA GENERAL EXTRAORDINARIA de Sucursal, a la que sou convocat per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

- 1.ª Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior
- 2.ª Lectura del Balanç.
- 3.ª Assumptes administratius.

Barcelona, agost del 1938

Per la Comissió de Sucursal,
EL PRESIDENT

Unió de Cooperadors de Barcelona CONVOCATORIA

Company soci. Sou convocat a

l'ASSEMBLEA GENERAL ORDINARIA DE PRIMER GRAU

que tindrà lloc el pròxim dia 18 de setembre, a dos quarts de deu en punt del matí de primera convocatòria i a les deu de segona convocatòria, sota el següent

ORDRE DEL DIA

- 1.ª Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior
- 2.ª Nomenament de taula de discussió.
- 3.ª Lectura de la Memòria.
- 4.ª Inventari-Balanç.
- 5.ª Assumptes administratius.
- 6.ª Nomenament de delegats a l'Assemblea de segon grau.

Barcelona, agost del 1938.

RAMON BATLLE
President

Pel Consell Directiu,

ALFONS CORTINAS
Secretari

Les reunions tindran lloc en els locals que s'esmenten i cada soci ha d'assistir al que li correspon per raó de la Sucursal a què està adscrit.

SECTOR A.	Comprèn les Sucursals 22, 29, 35, 37, 46, 66, 67, 80, 81, 86. Lloc de reunió: Portarerrissa, 21, pral. (Centro Regional Murcia y Albacete.)
SECTOR B.	Comprèn les Sucursals 4, 50, 52, 58, 65, 49. Lloc de reunió: Portarerrissa, 7 i 9, primer.
SECTOR C.	Comprèn les Sucursals 7, 8, 10, 14, 20, 31, 75. Lloc de reunió: Marià Aguiló, 66. Local de la Sucursal 8.
SECTOR D.	Comprèn les Sucursals 1, 2, 13, 26, 30. Lloc de reunió: Muntanya, 64. Local de la Sucursal 26.
SECTOR E.	Comprèn les Sucursals 5, 15, 39, 40, 51, 53, 55, 62. Lloc de reunió: Coroleu, 40 i 42 (La Luz Andresense.)
SECTOR F.	Comprèn les Sucursals 16, 38, 45, 87. Lloc de reunió: València, 383. Local de la Sucursal 16.
SECTOR G.	Comprèn les Sucursals 3, 23, 24, 36, 43, 73. Lloc de reunió: Terol, 26 i 28. Local de la Sucursal 3.
SECTOR H.	Comprèn les Sucursals 19, 41, 61, 72, 85. Lloc de reunió: La Plana, 10 al 18. Local de la Sucursal 19.
SECTOR I.	Comprèn les Sucursals 9, 11, 17, 27, 28, 34, 83, 84. Lloc de reunió: Olzinelles, 31. Local de la Sucursal 11.
SECTOR J.	Comprèn les Sucursals 21, 44, 48, 69, 74, 78, 79, 90. Lloc de reunió: Urgell, 176 al 180. Local de la Sucursal 21.
SECTOR K.	Comprèn les Sucursals 59, 63, 68, 71, 76. Lloc de reunió: Capità Sancho, 3. Local de la Sucursal 63.
SECTOR L.	Comprèn les Sucursals 47, 70, 77. Lloc de reunió: García Hernández, 33. Local de la Sucursal 77.

Després del gran comici cooperatiu 1938

Amb molt de goig he seguit la feixuga tasca emprada pels nostres companys directius i els delegats nomenats per a representar a les nostres Cooperatives en el VIè. Congrés que es celebrà en el Palau del Congrés, tot i fent un accés de calor propi del temps en què estem, no mancaren a les sis sessions ni tampoc varen pensar ni en un sol moment regatejar en el preg que es féu als companys nomenats per a formar les Ponències, de començar el dia 30, les set del matí, sacrificant hores de dormir, per a la reunió de les mateixes; vol dir que hi havia un gran ambient per a fer tasca profícuosa; doncs bé, una vegada més hem pogut constatar que hi ha ambient Cooperatista i ens ho demostrà les moltes i encertades intervencions que hi hagueren en el primer tema, o sigui el del Banc Cooperatiu, que per fi els delegats han arribat a comprendre el gran valor que representa per a l'Economia Cooperatista el crear aquesta Caixa.

Perquè hem de tenir en compte precisament aquest primer tema va lligat amb el segon, o sigui la intensificació de fàbriques Productes Coop, perquè no hem d'oblidar que per a la creació i la bona marxa de les mateixes és necessari comptar amb moltes pessetes, i si tenim aquesta Caixa de Crèdit Cooperatiu, no haurèm d'anar a buscar per res a la Banca Privada que, per un cantó ens donarà la mà lletja i amb l'altra ens separarà l'herba per tal que no ens fem massa grans, perquè, com més amunt ens enfilem nosaltres, més hauran de baixar ells. Per tant, no podem en cap moment regatejar ni un cèntim pel seu desenvolupament i no hem de vacillar gens ni mica en prestar-los-hi tot l'ajut que necessitin perquè és un deure que tenim; perquè són nostres i per estr controlades i administrades per nosaltres mateixos, quin goig i quin orgull ha d'ésser el que nosaltres ens poguéssim fabri-

car tot el que necessitem i que també ens poguéssim collir la producció de la terra i que tinguéssim bones granges. Com hi hagué un delegat que deia que la U. C. B. en tenia una i que no els hi mancava llet als socis de la mateixa, sembla li sabia greu que això fos veritat, mes, ja es va aclarir aquest cas.

Que més satisfacció hauria d'ésser, no una granja, sinó totes les que siguin necessàries per a cobrir les necessitats de tots els cooperadors de Catalunya, com molt bé digué el company que parlà en representació dels de Lleida, no precisament per la llet, sinó que també per les mantegues i que aparellat amb les mateixes ve la fabricació dels formatges, el criar gallines i conills en abundor, criar tocins, perquè ens poguéssim fer la matança nosaltres mateixos i l'elaboració dels embotits. Tantes i tantes coses es poden arribar a fer amb ganes de treballar!

Quant al tercer punt, també va ésser debatut amb força interès per part de tots, mes, tenint en compte el gran nombre de proposicions accidentals presentades a darrera hora i malgrat les ganes de discutir-les, també hem de tenir en compte els grans desplaçaments de molts companys i l'avançat de l'hora, es va tenir de deixar per un altra ocasió, que serà el proper Congrés Extraordinari, on s'acabarà d'aclarir aquests petits detalls que manquen.

En cloure's el VIè. Congrés Ordinari, hem de felicitar al President de la Federació, En Felip Barjau, pel seu discurs d'obertura i les seves encertades intervencions. També estiguéren molt encertats els discursos dels representants sindicals U. G. T. i C. N. T. i les presentacions de les diverses branques de la Cooperació internacional, espanyola i catalana, com el nombre d'adhensions rebudes, per la impossibilitat de poder-hi assistir. També felicitem a la Secció Femenina i en especial manera a la Presidenta de la mateixa, Na Micaela Chalmeta, que malgrat la seva avançada edat no deixà d'assistir ni un sol moment junt amb les seves companyes, per cert que en el transcurs d'una de les sessions, primer En Barjau i després En Campos, varen dedicar un moment per retre-les un homenatge envers elles, per llur tasca de sacrificis, com també el dedicaren als caiguts durant el transcurs de l'any, a la qual cosa s'adheriren tots els congressistes.

Així, doncs, ens podem donar per satisfets en acabar aquest gran comici, on hi han tingut representació totes les masses obreres sense distinció de colors sindicals ni polítics, portant totes les discussions amb bona altesa de mires, vol dir això que tots coincidim en què les classes proletàries han d'ésser cooperatistes per a poder-se lliurar de l'opressió dels capitalistes; a més, encara podem fer més forts els nostres lligams unint-nos tots i fent una sola cooperativa, almenys a Barcelona, amb tantes sucursals com siguin precises. Potser si estudiéssim aquest punt, que és força interessant i amb un xic d'esforç per part de tots i en poguéssim parlar en el proper Congrés Extraordinari, i això s'arribés a dur a terme, hauríem donat un gran pas envers el progrés de la Cooperació. Salut i oCoperació.

DAMIA ALCALA

DES DEL FRONT

Sembla que la guerra s'hagi acabat. Solament la recorden els fusells i les cartutxeres estesos al costat de les xavoles, i els colors vius de les mantes, que fan de portella, de verdor apagada d'olivera. Sembla que la seva ombra acollidora l'atregui del sol, que crema com una pira gegantina.

El camí del poble es dibuixa enmig del blat, d'espigues d'or, que es mouen a l'impuls del vent de la tarda estiuenca com les ones d'un mar, groc i brillant, de fantasia.

Els soldats, amb els seus vestits caqui, arrastrats per les trinxeres i pel fang, però acabats de rentar al rec que passa una mica més enllà, van en petits grups, enraonant fort, cantant aquelles cançons apreses en els combats i a les hores de lleure, camí del poble, guarnit amb banderes de tots colors, amb cartells violats, ple de vida i sadollat amb les rialles fresques de les noies que fan recordar l'alegria del viure, que treuen del nostre cap les ombres negres dels records passats.

Si en entrar al poble ens haguéssim aturat, hauríem vist una pancarta amb lletres grosses que ens hauria aclarit el perquè d'aquest anar i venir, d'aquesta alegria: els soldats fan una festa!

Els soldats es passegen pels carrers mal empedrats tot esperant l'hora, i, entretant, el sol va perdent la seva força aclaparadora; sembla com si no volgués amagar-se, per a poder sentir els sons alegres de l'orquestra i el riure de les boques juvenils.

Les hores corren, empenyent-se les unes a

La Cooperación en Badalona

por GERMINAL CASALS

I

Prosiguiendo en la tarea que nos propusimos, al empezar nuestra colaboración en ACCIO COOPERATISTA por un lado, y aunando nuestro personal deseo con las directrices propugnadas por el compañero Director, en pro del mejoramiento de nuestro órgano en la prensa, es por lo que empezamos este trabajo, convencidos de que si el mismo sale a la ambiciosa medida de nuestros deseos, servirá para estimular a los demás compañeros foráneos, a hacer esta especie de balance de la Cooperación en sus respectivas localidades, con cuyos conocimientos saldremos ganando todos en general y la Cooperación en particular.

Por otra parte, también nos lleva a ello como de la mano, la publicación de nuestras «Generalidades», sobre la Cooperación y las tareas personales de algunos destacados cooperativistas, como se llamaban en aquellos primeros y heroicos tiempos de la Cooperación. Porque después de todo, a su labor de apostolado más que a otra cosa, se debió la creación, multiplicación y auge que tomaron algunas de ellas, que asustaron a sus enemigos irreconciliables, los «tenderos», al ver como se les escapaba de sus manos el control que decimos ahora, del comercio al por menor o detallista, y con el aditamento de una amenaza para próxima coyuntura, del llamado comercio al por mayor, o dicho mayorista, que veía en peligro su hegemonía y su preponderancia como factor único y por ende, privilegiado entre el productor y el detallista, al que tenía en todo tiempo, lugar y circunstancias, ahorrado y aprisionado entre la espesa red de sus intereses y organizaciones defensoras de los mismos, dispuestos a todo evento para la lucha en pro de sus intereses, ambiciones y demás privilegios de clase, que con la creación y desarrollo de las cooperativas seguirían a la misma, la de los almacenes cooperativos al por mayor, como proveedores de las mismas, con detrimento del absorbente comercio mayorista que era el único interventor hasta aquellos momentos entre las manufacturas industriales, los productores agrícolas y los transformadores de los productos de estos últimos y sus derivados, o complementarios; tales como avicultura, cunicultura, apicultura, ganadería y sus productos y creación y transformación de las riquezas forestales. De ello derivaron un aserío de malentendidos, discordias y demás malas artes empleadas con jesuita intención, creando recelos y suspicacias entre los elementos de la Cooperación y logrando introducir la discordia en el seno de los cooperadores y haciendo buena y práctica para ellos, la consabida táctica del «divide y vencerás», en la que cayeron nuestros antepasados, llevados por su cándida buena fe. Por ello hemos visto que entidades cooperativas que nacían con arraigo y empuje arrollador, al poco tiempo sufrían una paralización, primero, de su crecimiento, seguida de un paulatino decrecer después, como si alguna causa invisible paralizara su energía creadora y fuese agostando su primitiva lozanía, para quedar luego convertida en una espectral sombra de lo que primitivamente fué, y esto lo vemos, no una, sino

les altres. El local designat pel ball, vestit de colors cridaners, amb banderoles i pancartes amb consignes, va prenent vida com volent acollir els soldats cansats de caminar pels carrers del poble. Es l'hora assenyalada i l'orquestrina comença un pas doble, que les parelles dansen, arrastrades per l'encís de les notes. Es riu i es parla sobre mil temes diferents.

En aquesta sala es troben companys coneguts en hores d'angoixa, en moments que la mort és mestressa i senyora, i en què, amb el seu dit plens de joventut i vida, per a convertir-los en munts de carn freda, voltats per l'etern silenci. Quina alegria dona trobar un company d'aquests, un veritable company, perquè no hi ha res que uneixi tan com el xiulet de les bales, l'explosió esquerdada dels obusos, o la nit negra, passada en una xavola, embolcallats els dos en una mateixa manta. Aquests sí que són companys veritables!

Els balls es succeeixen i la calor ens fa sortir a la terrassa, banyada per la lluna, aquesta lluna que ho veu tot, alegries i tristesses i que tot ho xafardeja; quan tornem a la sala, la festa toca el seu fi i comencen a desfilar els soldats barrejats amb la gent del poble.

Els carrers tornen a omplir-se de cançons de trinxera.

Seguint el camí traçat entre el blat, tornem a les nostres xavoles, i, en embolcallar-nos amb la manta, recordem els moments feliços que acabem de passar en aquella sala. I, quantes vegades ho tornarem a recordar!

JOSEP FARRE I ANTONIO

En campanya, 7 d'agost del 1938.

varias veces, por lo que creemos que ello obedece más que a causas fortuitas y desconocidas, a privaciones y manejos de los enemigos declarados o encubiertos de nuestras doctrinas y de su realización. Porque si bien las doctrinas, por radicales y demoledoras que se consideren, no concitan la persecución ni causan temor o desasiego en muchos, no ocurre lo mismo cuando dejan el terreno de la teoría y del empirismo para entrar de lleno en el de la práctica y convertirse, a la corta o a la larga, en una tangible realidad. Es aquí donde empieza a concitar contra sí el odio y la animadversión de sus probables o seguros perjudicados y les induce a entablar una lucha cruenta y desesperada entre su concepción anacrónica y estática de la sociedad que ellos representan y la más moderna dinámica que llevan en sí los postulados modernos de nuestros días en pro de una más completa Justicia Social.

SECCIO BILINGUE

Glossant a Guimerà

*Som i serem gent catalana
tant si es vol com si no es vol,
que no hi ha terra més ufana
sota la capa del sol.*

Afirmació racial del nostre ésser, a l'entorn de la rotunditat d'una cançó. Quan sentim un defalliment en el nostre pensar o en el nostre sentir, recordem-nos de les vibrants estrofes de la «Santa Espina», i al màgic encís de la seva lluminositat ens retrobarem a nosaltres mateixos remarcar-nos la nostra autòctona diferenciació racialment nostrada en totes les nostres coses a despit de totes les raons més menys capcioses emprades en pro d'un uniformisme abassegador, i alhora absorbent que negligint totes les variants ètniques, climatològiques i d'altra mena, que ens distingeixen, s'entesta en no considerar-les des de cap punt de vista, portat de la seva dèria imperialista d'un imperi inexistent, per incapacitat i rapacitats alienes a nosaltres, ja que se'ns nega fins el dret de desplaçament en el dit món nou per poruc temor i per sobrada malevolença envers la constructiva raça nostra.

*Canta el cel, canta la terra,
canta la lluna i el sol,
canta la mare quan bressa
el seu infant al bressol.*

Som optimistes a despit de tot les malevolences dels tocats d'urc. En la nostra terra benaurada tot canta, tot canta l'eterna cançó del progrés humà. Natura és la nostra mare i no la nostra madastra. Però nosaltres som els fills dilectes i agraïts a una mare pròvida que res no ens regateja la seva ofrena cada estació en pagament de la nostra amorosa sollicitud envers ella i de la nostra diligència i volença filial. La nostra terra és bella i riallera com fadrina enamorada que espera la visita del galant enamorat i sempre diligent i feïnera té la faç endiumenjada i du al cor una cançó. Tot és bell, tot és joliu, tant al pla com a muntanya, ja en la terra ja en el mar, tot mostra l'empremta d'una raça que fa un culte del sant treball de cada dia amb freturancés noves i goig de viure i treballar com a plaer i no com el càstig i la maledicció bíblica del gandul o del creient.

*Als matins era la mare
que em despertava amb son bes.
D'ençà que és morta en ma cara
jamai he sentit aquell bes;
i jo em dic: qui sap si ara
no vol que em despertí més.*

El poeta enyora l'escalf de la besada maternal a primera hora, el més falaguer bon dia que hom anheia. Amb quin plaer reverència la santa dona que infantà amb la sofrença de la seva carn, però també amb el goig de la seva ànima. No és pas el bord que maleeix l'hora que va néixer, ni blasma de la mare que amb dolors i plaers el va engendrar. Quin enyor en copsar la seva solitud en el camí de la vida en el que a empentes i tomballons va fent via en cerca de noves rutes i de noves amors. Mes, l'enyorament no el deixa i com company inseparable i fidel l'acompanya a tot el llarg del seu camí en les rutes divergents que menen a totes les diverses contrades del món. Fa via, sí, però amb un anhel que ja mai més podrà aconseguir, el gaudi lluminós, esplendent, emplenat de benaurances, que comporta l'enciser i confortador escalf, del renovat i renovador goig del cast petó maternal a la nostra faç.

JOAN FRANC

R. FORTUNY

La Cooperació al servei de l'emancipació obrera

Conferència donada pel company President de la Federació de Cooperatives de Catalunya, Felip Barjau, a l'estatge de la "Collectivitat Cros", de Barcelona, el dia 18 d'agost, presa taquigràficament

Salutació i agraïment

Companyes i companyes:

Jo no podia dir que no a l'amable invitació dels companys de la Casa Cros, perquè vingués a parlar davant de vosaltres sobre «Cooperativisme». Tot em feia estar obligat a què digués que sí, a admetre aquesta amable invitació. No podia fer-ho d'altra manera, encara que jo hagués volgut defugir aquesta invitació. I vaig tenir bon encert de fer-ho així, d'acceptar-la aquesta invitació que tan amablement em feia la Collectivitat Cros, com a President de la Federació de Cooperatives, ja que jo, vagi on vagi, no represento el meu nom, sino que represento la Federació de Cooperatives de Catalunya, que és l'entitat que m'honora amb el lloc més alt de la seva organització; i per consegüent, jo he de portar la bandera de la Federació de Cooperatives de Catalunya ben enlairada, ben honesta, per a donar lloc a què totes les persones, que tots els ciutadans de Catalunya coneixin l'obra de la Federació de Cooperatives de Catalunya, explicant el que és el Cooperativisme i els avantatges que pot treure un poble que sapigui organitzar-se a través d'ell. I si hagués tingut algun dubte en acceptar la invitació tan amable dels companys de la Collectivitat Cros, certament que m'hauria sabut força greu i més ara que veig com és l'ambient d'aquesta sala, l'ambient que li donen aquests armaris plens de llibres. Davant d'aquesta visió, compremem que ens huriem sentit penedit d'haver dit que no, quan tot invitava a dir que sí. I màxim si es tenen en compte les paraules afalagadores que el company Milà, que jo les he d'acceptar pel que tenen d'afecte, però que no les puc admetre sense una rectificació, perquè no crec que jo hagi assolit encara l'últim graó de la vida per a poder admetre la significació de l'apostolat. Jo em considero continuament un deixeble i em crec i em sento continuament precisat a haver d'acudir a les consultes i a les conversacions amb els amics i amb els mestres; i no puc jo ésser apòstol de res més que de la meua pròpia persona i de tot el que pugui fer a favor del que són les idees comunes que nosaltres amb tota la dignitat sustentem.

El mig ambient

El tema que avui anem a desenvolupar, companys i companyes, varem triar-lo perquè a propòsit del moviment cooperatiu de Catalunya podríem estendre'ns en moltes consideracions, tota vegada que des de molt de temps els cooperativisme a Catalunya està arrelat en certes encontres, en contradicció d'altres encontres en les quals avui encara no és conegut. Us explicaré les coses tal com les vaig veure el dia que em vaig convèncer de què era necessari ésser cooperador. La meua família era una família de benestants, però el meu pare va tenir la dissort de no ésser l'hereu de la seva casa. Tenia un germà major que ell, de més edat, que era l'hereu, i per això el meu pare es va quedar amb la sisena part de la fortuna

de la casa, a conseqüència del traspàs del meu avi, i les altres cinc parts varen passar a mans del meu oncle. I aquest, el meu oncle, s'establí, dedicant-se a un comerç —mig comerç i mig indústria— que va donar lloc a què hagués de menester oficials. I un dels oficials que el meu oncle tenia a treballar —i que va tenir-lo per espai d'uns trenta anys— era el meu pare, o sigui el seu germà.

Quan l'ús de la raó penetrà en la meua ment, jo no em sabia explicar el per què el germà del meu pare explotava al meu pare; i algunes vegades jo feia unes preguntes d'una simplicitat i d'una naturalitat que em costava algun mastegot. Així, jo preguntava al meu oncle: «Aneu a partir amb el meu pare?». I feia aquestes preguntes perquè al meu oncle se'l veia bellugar molts quartos i a casa meua no n'hi havien ni pocs ni gaires. I quan el meu pare sentia que jo feia aquestes preguntes, en comptes de justificar les paraules que jo havia pronunciat, el que feia era donar-me algun mastegot. Es veia que no volia viure amb desharmonia amb el seu germà, i en canvi no tenia inconvenient en donar-me algun mastegot a mi i estar en desharmonia amb el seu fill.

Aquesta injustícia, palesada al través de la vida modesta en què es desenvolupava la llar del que té l'honor de parlar-vos i a través de la vida fàcil en què es desenvolupava la llar del meu oncle, va donar lloc a que jo sentís per naturalesa, repulsió a tota mena d'explotació, i alguna vegada, quan se'm parlava d'escollir algun ofici, jo no sabia quin ofici escollir; estudiar no podia fer-ho encara que hagués volgut, perquè la meua família no tenia recursos econòmics i vosaltres tots sabeu que, per desgràcia, fins fa poc, qui no tenia diners a Espanya no podia estudiar.

Quan jo tenia l'edat de deu anys la meua mare es va ferir i a casa hi varen haver molts tràfecs, i vaig veure'm obligat a posar-me a treballar guanyant la setmanada de set pessetes treballant dotze hores cada dia, per a poder atendre a certes necessitats; no sé si necessitats de la casa, però el cert és que jo sentia dir que aquelles set pessetes eren necessàries pel pa que ens menjàvem.

Totes les injustícies passades a través d'aquesta pantalla i d'aquests fets que us explico, sens dubte varen ésser causa de la meua formació revolucionària, i això va donar lloc a què sentís repulsió a tota classe de comerç privat, i sentís repugnància a tota mena d'explotacions de l'home per l'home. Algunes vegades, quan la vida ens ha posat a prova i ha donat lloc a què nosaltres haguéssim de guiar una mica més per a poder defensar el pa que ens menjàvem, hem vist com moltes amistats han anat situant-se i posaven establiments a fi i efecte de guanyar-se la vida i d'aquesta manera passar-se-la bé, i deien: «Ho faig per a què no m'explotin.» I tot seguit se'ns acudia la resposta: «Però vostè deu explotar als altres». Perquè al través de qualsevol espill, si qualsevol de nosaltres diguéssim que no, mentiríem. Poden haver-hi en cada una de les nostres activitats, possibilitats de poder fer el que nosaltres creiem indispensable fer per a evitar que ningú ens explotés. I alguna vegada ens hauríem dit: «Però, per què t'hi no pots posar una taverna? Per què no pots posar un «Colmado»? Per què no pots posar una tenda de betes i fils?». Era la repugnància a guanyar-se la vida fent anar la balança, la mesura o el metre i no poder justificar aquelles ganàncies que moltes vegades podrien semblar deshonestes i que ordinàriament sempre ho són, —per desgràcia.

Es, doncs, en aquest mig ambient en què va educar-se el que té l'honor de parlar-vos, que va formar-se en aquesta convicció de no creure que per a viure sigui necessari explotar a cap altre. I formada aquesta convicció vaig aprendre el que era el Cooperativisme.

Què és cooperativisme

Cooperativisme és un tipus d'organització econòmica que reporta grans beneficis a la col·lectivitat; és una organització que desenvolupa una obra que si la fessin els homes per si sols i a compte d'ells mateixos, serviria per anar en contra de la pròpia col·lectivitat; però

aquesta obra feta de conformitat amb l'organització del Cooperativisme reporta grans beneficis.

Se sent dir, i és veritat, que el que costa més de fer és la primera pesseta, i quan es té la primera pesseta les altres ja venen soles. Així s'han acumulat les grans fortunes. No ha nascut d'una manera espontània el milionari. El milionari es fa, no neix, i aquells que creguessin que el milionari neix, s'equivocarien. El milionari no neix, es fa. Si el milionari neixés, la fortuna heretada seria una cosa perpètua, i és una cosa tan susceptible als sotracos de la vida econòmica i del comportament moral i de de l'administració material de la riquesa per part de l'home que és posseïdor d'aquella fortuna, que fa que la fortuna no sigui perpètua i en conseqüència que la situació del milionari no sigui tampoc perpètua. Però el milionari es fa; i es fa començant a la tenda del cantó; el botiguer que ha arribat a reunir, en vint o vint-i-cinc anys de vida de venedor, una quantitat respectable de pessetes, i aquesta quantitat respectable de pessetes ha permès que el seu fill arribés a ésser majorista, i aleshores a través de la professió de majorista i de totes les especulacions que a l'entorn d'aquella tenda s'hagin pogut anar fent, s'ha arribat a donar compte, que aquells diners que sobren del caixa podrien convertir-se en accions d'aquesta o d'aquella altra Empresa. I les accions que donen més, les que han donat sempre més i les que donaran sempre més, mentre l'home no canviï la seva fesomia moral, són aquelles accions que es compren dels establiments industrials que donen més percentatge, perquè tenen més maneres, perquè tenen més facilitat de fer diners; són les accions de les indústries de guerra. Potser no hauria de dir res més sobre aquest aspecte, perquè vosaltres prou sabeu el que representa la indústria de guerra en contra de la col·lectivitat humana. El milionari es fa, i es fa començant per la primera pesseta —com us deia— i acabant per ésser accionista d'indústria de guerra. Essent propietari dels rotatius que es publiquen a les grans ciutats del món, per a què els periodistes es vegin obligats a dir totes les coses que poden influir en l'ànim del poble, amb la finalitat de procurar les altes i baixes d'unes saccions i d'uns interessos a profit de les empreses de propietat del milionari.

Per això us deia que el cooperativisme és una organització que proporciona grans beneficis a la col·lectivitat, grans beneficis a l'economia dels pobles, administrant matèries que d'ésser administrades d'una manera individual, representarien perjudici a la pròpia col·lectivitat.

Les teories econòmiques

Les teories econòmiques són diverses. Els antics pa especulaven respecte a les teories econòmiques, i tenien un bon sentit del que era l'ètica; del que era la moral del poble en matèria d'economia. Plató deia que ell no creia amb l'ohnradesa dels comerciants, i tant és així, que a la seva obra «La República», opinava que, per a servir una moral calia desprendre's dels comerciants perquè eren contraris a les arts i als bons costums de Grècia. Deia que el comerciant quan es desperta el matí ja cerca la manera de poder enganyar a algú per a fer més diners. I com Plató, opinava Ramon Llull, encara que amb un altre aspecte, o sigui amb el complement del comerciant i criticava la moral burgesa. A l'escola de Ramon Llull, quan aquest demanava a un dels seus alumnes quina professió era la preferent per ell i li responien que el seu somni era ésser burges, Ramon Llull els contestava, que dita professió era dolenta. Els feia veure que no era una professió que els convingués, ni a ells ni a la seva llar, puix que si tenia fills aquests descansarien sobre la seva economia, i no es preocuparien ni gens de cercar un mitjà de vida que es permetés guanyar-se-la amb la suor del seu front. Pensarien, que el pare ja ha fet diners per a ell i el dia que tinguessin la desgràcia de perdre el pare o bé d'esgotar la riquesa del mateix, sense haver après de tenir una professió que els classificués com a treballadors i com a homes útils a la pròpia

existència, no els quedaria altre remei que pendre almoïna pels carrers de la ciutat.

No és, doncs, una realitat d'ara, no és una cosa, podríem dir, inventada avui, això de sentir repulsió als comerciants i als burgesos. Respon a idees clàssiques i podem dir que és una cosa que els antics ja la pensaven així mateix com la pensen els moderns, perquè el problema és únic.

L'administració de les coses continua essent injusta, i els homes s'han de preocupar de què això tingui un arranjament. De quina manera, com, quan? Detalls són aquests que nosaltres no sabem, però que hem de procurar que s'arrangi quan abans millor.

No tenim la pretensió de dir que la nostra obra cooperativista és la millor obra. Que l'organització de l'economia del país, a través d'una organització cooperativista és la millor que existeix. No tenim la intenció de dir-ho tot això, sí, però, que podem dir, que tot el que hem conegut fins ara és inferior a la nostra obra; que tot el que hem conegut fins avui no ha superat la nostra tasca, i que la nostra funció és superior en equitat i en moralitat, o sigui en justícia i en procediment. Nosaltres podem dir, que a través del nostre sistema no hem donat lloc perquè es poguessin produir les inflacions de capital, ni les grans fortunes, ni les immoralitats existents en la vida dels pobles i de la ciutat.

Els cooperadors anglesos que controlen un tant per cent crescut de la població d'aquell gran país, no han donat lloc a què s'hagi fet inflació per a servir als capricis de l'alta finança i de l'alta burgesia. No varen fer-ho durant la guerra europea i contràriament a la situació general del món —del món que estava en guerra, està clar— eren els obres anglesos organitzats en cooperatives els que salvaven els grans recursos econòmics del seu moviment cooperatiu de les especulacions financeres protectores de la guerra i servidores de la mateixa.

No varen donar lloc els cooperadors dinamarquesos quan foren exaltats al poder d'aquell país, que se'ls pogués titllar de gent aprofitada, i que amb llur conducta poguessin justificar les bondats de les seves activitats, de la seva honestetat davant dels pressupostos parassitaris d'aquell Estat.

Prou sé que vosaltres sou suficientment il·lustrats i aquest recordatori que jo us faig us vindrà tot seguit a la memòria; quan els treballadors dinamarquesos varen ésser invitats a participar en les angoixes de l'administració de la vida pública, el primer que varen procurar fer va ésser disminuir els pressupostos de guerra i donar lloc a què s'augmentessin els pressupostos de cultura. Varen rebaixar els pressupostos de «despeses a justificar» de totes les partides que hi ha als Ministeris, per atendre amb aquests diners a les despeses d'assistència social. Aquesta conducta va originar a Dinamarca un aldarull moral com si s'hagués fet una revolució social. Era l'ètica dels cooperadors dinamarquesos la que assenyalava la necessitat de contribuir amb fets concrets a millorar la situació del poble dinamarqués, fent que es suprimissin partides que es poden considerar parasitàries per a la vida de l'Estat i que s'augmentessin aquelles altres que cobrien atencions essencials per a la vida dels pobles.

(Continuarà en el número vinent.)

CONTINUA VENENT-SE A LA FEDERACIO, AL PREU DE PROPAGANDA DE 30 CENTIMS, EL PAMFLET DE 64 PAGINES

Aubades d'una Nova Era

(Pàgines de síntesi cooperativa)

ESCRIT PEL COMPANYY J. BLANQUER I EDITAT PER LA FEDERACIO DE COOPERATIVES DE CATALUNYA

ECOP. — ROSSELLÓ, 84 — BARCELONA